

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 200. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708762785904/facsimile.pdf> (tilgået 05. juli 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Hun lod sig glide ned i hans Skød; han fornåm en Uvilje derved og en Lyst til at beholde hende .... Aa, Henrik! er det fordi ... hendes Stemme blev en Hvisken og hun omslyngede ham, som vilde hun derved undertrykke Ordene ... Sig mig, om Du vilde være bleven mindre hurtig ked af mig, dersom .....

Dersom? spurgte han bævende, under Trykket af det runde, kvindelige Legem, denne Vægt, som kun tynger Manden, naar hans Æmhed ikke er ens med Kvindens.

Han kyssede hende. Hun hviskede helt ind i hans Ære: Dersom jeg ikke havde givet mig til Dig – dersom Du ikke havde faaet mig førend – førend de Andre vidste derom? Aa, Henrik, Henrik .... sagde hun hastigt og højere ... er der noget om det med Præsten? – jeg mener ikke Handlingen i Kirken – men .....

Indregistreringen – kort sagt! sagde han spødsk. Han fortrod det i samme Æjeblik, drog hende til sig, kyssede hende paa Panden og sagde mildt formanende: Du Barn! som ovenikøbet vil være moderne! –

Hun syntes at overhøre Ordene. Hendes vaade Kind laa op til hans ... derpaa smilede hun ham ind i Æjnene. Han mærkede Vinen i hendes Aande – Varmen, som strømmede fra hendes Læber og ligesom meddelte sig til det hele Legeme. Det forekom ham, at hun allerede havde glemt sit Spørgsmaal – at hun slet ikke havde spurgt ham om noget – barnagtigt var det Hele – Guderne skal vide det! – hun var her – havde drukket Vin – kigget ind i en Verden, der havde føjet sin Rus til Vinens; – hun tilhørte ham og hun gjorde Fordring paa ham; – i enhver Kvinde var der en Demimonedame, som hverken Kirke eller borgerlig Institution kunde excommunicere: Natten, Vinen, Elskeren, Kysset! Dér er Grundelementerne til det Bakkanal, Ægteskabet aabner sin Dør paa vid Gab for – inden fire Vægge ....

Han folte, hvor han løj, da han tænkte dette – løj, som naar man udskyder, nedsvælger et afgørende Ord i en Sætning.

Han nedsvælgede et Ord i et langt Kys, hvormed han bedøvede sig selv og hende, den allerede halvt bedøvede Bajadere.

Saa bar han hende ind i Soveværelset.